

Volby bez volby. Bělorusko – březen 2006

19. 3. – 30. 4. 2007, Karolinum, Ovocný trh 5, Praha 1

Výstava fotografií z voleb v Bělorusku

Záštitu převzali:

prezident ČR Václav Havel a
rektor Univerzity Karlovy prof. Václav Hampel

Fotografie

Andrej Liankevič (Naša Niva, Bělorusko)

Julia Daraškevič (Naša Niva, Bělorusko)

Jakub Dospiva (ČTK, Česká republika)

V březnu 2006 se na Bělorusko díval celý svět. V prezidentských volbách vyhrál dosavadní vládce Běloruska Alexander Lukašenko a část veřejnosti se vzbouřila. Měla proč. Volební kampaň provázelo zastrašování opozice, nechybělo zatýkání a bití. Průběh hlasování byl doprovázen podvody.

Zástupci opozice proto demonstrovali na Říjnovém náměstí v centru Minsku, kde si v mrazu postavili stanové městečko. Po týdnu nepřetržitého protestu je však rozprášily zásahové jednotky běloruské policie. 284 zástupců opozice bylo okamžitě odsouzeno do vězení. Studenti, kteří se demonstrací zúčastnili, byli vyloučeni ze škol. Někteří z demonstrantů jsou stále za mřížemi.

Výstava „Bělorusko – rok poté“ chce tyto události v zemi vzdálené jen dvě hodiny letu od České republiky připomenout. Na výstavě budou představeny fotografiemi běloruských reportérů Andreje Liankeviče a Julie Daraškevič z týdeníku Naša Niva a fotoreportéra ČTK Jakuba Dospivy. Jejich snímky budou doprovázeny deníkovými záznamy ženy, která strávila mrazivé březnové dny ve stanovém městečku na Říjnovém náměstí a posléze anonymně na internetu zveřejnila zápisky, které si tam dělala. Její „březnové deníky“ se zanedlouho díky televiznímu vysílání proslavily na celém světě. Na výstavě budou prezentovány vůbec poprvé v českém překladu.

Součástí výstavy bude také krátký vhléd do historie, přírodních podmínek, ekonomiky i politické současnosti Běloruska, tak aby bylo pro návštěvníky srozumitelné, díky čemu může režim Alexandra Lukašenka vůbec existovat. Výstavu organizují studenti Filozofické fakulty Univerzity Karlovy za podpory děkana filozofické fakulty Michala Stehlíka a rektora univerzity Václava Hampla.

Výstavu finančně podpořili:

Program Youth – EU

Education and Culture

Youth

Filozofická fakulta UK v Praze

Océ Česká republika

Univerzita Karlova v Praze

Studentská rada FF UK

Roche, a.s.

Březnové deníky a fotografie - ukázka výstavy

1) Je možné, že nás někdy budou přesvědčovat, že to bylo jinak... Paměť lze vymazat a přepsat stejně jako knihy, noviny, dokumenty. Tyhle deníky možná potom pomůžou mně nebo někomu jinému vzpomenout si, jak to ve skutečnosti bylo.

Říkejte mi prostě Dana.

Jsem malý člověk. Archetypem Frodo Pytlík. Nejsem žádný bojovník ani agitátor, křikloun ani vůdce. Ale budu dělat to, co považuji za svou povinnost. Jinak už to nebudu já, ale jen něco odporného, zbabělého a lhovského v mojí kůži.

Ve volební místnosti, 19. března 2006

Opoziční kandidát Alaksandr Milinkievič

2) 19. března po ukončení sčítání jsme se dostali na demonstraci na Říjnovém náměstí: žádná vodní děla, žádné kordony speciálních jednotek, žádné plyny způsobující samovolné vyměšování. Však taky všechny tyhle věci nebyly potřeba. Nejúčinnější zbraní současné moci je strach. Dokáže ho velmi dovedně využívat. Lid byl vystrašen daleko před 19. březnem. Vystrašen informacemi speciálních služeb o odhalených základnách, kde jsou cvičeni teroristé. Vystrašen idiotskými zvěstmi o teroristech z Gruzie, kteří se údajně chystají vyhodit do povětří čtyři školy v Minsku (a mimochodem ještě otrávit vodu ve vodovodu.) Jednoho mého známého maminka prostě zamkla v bytě a na demonstraci ho nepustila.

19. března 2006, Demonstrace na Říjnovém náměstí

3) Tyhle řádky píšu 22. března v 0.48. Za poslední dva dny jsem spala celkem 2 hodiny. Před hodinou a půl mě pustili ze stanice milice. Doteď nevím, kde je můj bratr, který nesl lidem stojícím na náměstí jídlo. Možná že ještě teď stojí tam, na Říjnovém náměstí, v lidském kruhu pevně spojeném rukama okolo malého stanového městečka, aby ho svými těly chránili.

22. března 2006, Stanové městečko na Říjnovém náměstí

4) To nejděsnější, co současná státní moc udělala, je to, že rozdělila národ na „čestné“ a „nečestné“. A většině lidí kompletně propláchla mozek. Podlým způsobem před většinou pomluvila ty nejčistší, ušlechtilé a odvážné, kteří nesou nespravedlnost, kteří se nesmíří se zlem. A tyto „lidi jiného názoru“ donutila státní moc v každém kolemjdoucím spatřovat potenciálního provokatéra či příslušníka tajných služeb. A celý národ je donucen bát se a mlčet. Bát se zatčení, vyhazovu z práce, zmlácení v temném vchodě. Bát se za sebe, za přátele i příbuzné.

Příznivci Alexandra Lukašenka („Tatička neprodáme!!!“)

Jednotka speciálního nasazení – před akcí